

* * *

რა დამაძინებს, რა დამაძინებს...

უსაშველოა წუხილი ჩემი.

შენი თვალების ზღვაში ჩავძირე

იმედისა და ოცნების გემი.

ვერ დამატრობდა კარგ თამადაც –

ერთი ღიმილით შენ რომ დამათვრე.

რატომ შემხედე ასე თამამად,

თვალები რატომ შემომანათე...

მას მერე ჩემთვის ყველან ღამეა

და ყოველ წუთად უფრო ღამდება.

ჩემი სიმღერაც განა რამეა,

ოღონდ ეგაა - არ დამთავრდება.

რა დამაძინებს... რა დამაძინებს...

უკვე მეძინა მე ჩემი წილი...

მაგრამ ამ მიწას ვიდრე ვამძიმებ -

არ გელირსება შენც ტკბილი ძილი.

1950